

PÁN NROMU

Leandra Sold

Pán hromu

Copyright © Leandra Sold, 2025

Obálka © Zuzana Valková, 2025

Vydalo nakladatelství © Canc, 2025

ISBN 978-80-88623-80-9

Prolog.....	5
Kapitola 1.....	12
Kapitola 2.....	17
Kapitola 3.....	26
Kapitola 4.....	33
Kapitola 5.....	41
Kapitola 6.....	45
Kapitola 7.....	51
Kapitola 8.....	57
Kapitola 9.....	65
Kapitola 10.....	76
Kapitola 11.....	89
Kapitola 12.....	97
Kapitola 13.....	103
Kapitola 14.....	112
Kapitola 15.....	116
Kapitola 16.....	124
Kapitola 17.....	128
Kapitola 18.....	133

Kapitola 19.....	137
Kapitola 20.....	141
Kapitola 21.....	144
Kapitola 22.....	151
Kapitola 23.....	156
Kapitola 24.....	162
Kapitola 25.....	163
Kapitola 26.....	167
Kapitola 27.....	169
Kapitola 28.....	172
Kapitola 29.....	177
Kapitola 30.....	185
Kapitola 31.....	191
Kapitola 32.....	195
Kapitola 33.....	199
Kapitola 34.....	204
Kapitola 35.....	208
Kapitola 36.....	211
Kapitola 37.....	215
Kapitola 38.....	222
Kapitola 39.....	225
Kapitola 40.....	233
Kapitola 41.....	238
Kapitola 42.....	244
Kapitola 43.....	247
Kapitola 44.....	251
Kapitola 45.....	255
Kapitola 46.....	259
Kapitola 47.....	263
Kapitola 48.....	270
Kapitola 49.....	273
Kapitola 50.....	280
Kapitola 51.....	282
Kapitola 52.....	288
Epilog	294
Poděkování.....	298

PROLOG

„Tolik povyku pro nic,“ mlaskne kdosi posměšně.

Šedé oči mého zachránce se překvapením otevrou dokořán a já se zvědavě stavím na špičky, abych viděla na bytost, která se za ním sklání k meči a dlouhými prsty jej vyprošťuje z ohořelých rukou mrtvého podsvětníka. Naprázdno polknu. Stvoření jako je on nemá sobě rovného. Jeho tvář je až nápadně krásná. Hlas má hluboký. A ty oči. Jasně rudé jako čerstvě prolitá krev. Sotva se dotkl rukojeti meče, ostří se zalesklo a zbraň naplnila magie. Kov v jeho ruce se rozzářil natolik, až mě to na malou chvíli docela oslnilo.

„Kostěj,“ splyne mi ze rtů. Nedokážu od něj odtrhnout zrak. Srdce mi bije na poplach tak rychle a prudce, že jej cítím až ve spáncích. Bytost se napřímí a podmanivě se na mě usměje. Vyvolá tím v mém nitru rozporuplnou touhu poddat se všem jeho přáním a zároveň se vzepřít čemukoli, co by mohl požadovat. Na kratičký okamžik zaváhám nad tím, co mě láká víc, než mi zdravý rozum napoví, že je to jen manipulace. Barikádu, která chrání mou mysl před běžnou magií podsvětníků, překonal bez nejmenšího odporu, tak silná je jeho vůle.

Vyděsí mě, jak snadno se mi vetřel do podvědomí, a okamžitě ochranný val v mysli znovu postavím. Silnější a odolnější. Trochu mě uklidní, když začnu znovu poznávat vlastní emoce, ale strach má i přesto dost prostoru, aby mě připravil o dech.

„Je hezké, že se na mě ještě nezapomnělo,“ prohlásí Kostěj spokojeně. „Osm měsíců v Navu se mi zdálo jako celá věčnost.“

Perun se prudce otočí a ožene se po něm pěstí, jenže Kostěj ho zastaví pouhým mávnutím dlaně. Ten silný bůh bouřek, který před malou chvilí skolil jediným máchnutím sekery několik podsvětníků, přede mnou padá na kolena a drží se oběma rukama za hlavu, jako by se mu měla rozskočit ve dvě.

„Neunikl jsem z Velesova žaláře, abych se nechal hned za branami Navu chytit jeho nedomrlým synkem.“

Podvědomě ukročím vzad. Nijak moc, jen o délku palce u nohy, přesto si Kostěj toho pohybu všimne a nesouhlasně zamlaská.

„Kdepak, poupátko,“ natáhne ke mně bledou ruku. Černý plášť se mu přitom lehce sesune z ramene a odhalí skoro průsvitnou kůži na vyhublé hrudi. „Ty půjdeš se mnou.“ Prsty mi obejme zápěstí a přitáhne si mě do náruče. „Jsi moje cesta vzhůru.“

„Ne,“ vzmůžu se konečně ke slovu a pokusím se mu vymanit. Z jeho těla cítím něco povědomého a odporného. Neumím ten pach nikam zařadit. Zvedá se mi z něj žaludek. Je sladký, ale ne úplně. Trochu připomíná nahnilé ovoce. Trochu nakyslý ocet s podtóny spáleného masa. Po chvilce si uvědomím, že je i lehce štiplavý, což mě nutí krčit nos. Na jazyku po něm zůstává nepříjemná hořká pachutí.

Kostěj se tiše zasměje.

„Ale ano, Vesno. Jinak se budu strašlivě zlobit. A ty nechceš, aby se tvůj strýček zlobil. Věř mi,“ přejede mi ostrým po jemné textuře šatů, cosi přitom tiše mumlá. Přes látku cítím, jak mě ten dotek na kůži nepříjemně pálí, a když zbraň odtáhne, v šatech je díra. Vyděšeně zůstanu zírat na rudou skvrnu

na odhaleném stehně. Nehojí se. Naopak, začíná nesnesitelně bolet a řezat.

Přemýšlím, proč na mě nepoužil stejnou magii jako na Peruna. Možná mi chtěl jen ublížit, ale možná taky ne. Třeba nade mnou nemá takovou moc. Jsem přece dcera Mokoš a Svaroga. V mých žilách koluje síla slunce i země. A jarní rovnodennost ještě neskončila. Právě dnes bych měla být nejmocnější v roce. Zatnu zuby, abych přemohla bolest, přenesu váhu na zdravou nohu a přitisknu mu obě ruce na odhalenou hrud'. Kostěj překvapeně zamžiká, ale než se stačí odtáhnout, už se mu moje dlaně propalují do pokožky. Vykřikne, uskočí a máchne proti mně mečem, abych se k němu nemohla přiblížit.

Padne na mě únava, šaty se mi přilepí na hrudník a začnou mi leptat kůži jako kyselina. Co se to...? Hned ze sebe jemnou látku trhám, abych se podívala pod ni. Pokožku mám úplně rudou. Zamračeně k němu vzhlédnu.

„Být tebou, znovu bych to nedělal. Bolelo by tě to možná víc než mě.“

„Jak?“ vydechnu.

Kostěj se ušklíbne a zadívá se na svůj meč. „Asi jsem se předtím sám trochu pořezal.“

Nevěřící zavrtím hlavou. „Ne.“

„Ale ano, drahoušku. Sdílíme teď jednu krev, jeden osud a... nakonec i jeden život. Zabij mě a zemřeš se mnou.“

Než stačím zareagovat, vypaří se před mýma očima jako stín. V tentýž okamžik se Perun s úlevným vydechnutím opře rukama o zem. Bezmyšlenkovitě si k němu kleknu a starostlivě беру jeho tvář do dlaní. Je jiná než dřív. Kolem očí má jemné vějířky vrásek a vlasy má protkané bílými pavučinkami. Jako by z něj Kostěj vysál kus života.

„Musíme je varovat,“ vydechne tiše a snaží se postavit na nohy. Teprve když to řekne, uvědomím si, že jsem nechala uprchnout nejnebezpečnější bytost Pravu. Možná ho nemůžu zabít, ale chytit bych ho rozhodně měla. Souhlasně přikývnu,

pomůžu mu na nohy a chci se rozběhnout k palouku, ale zaráží mě.

„Počkej. Ty...“ svlékne si košili a podává mi ji. Očima při tom uhýbá stranou.

Do tváří se mi nahrne krev, ale beze slova si od něj kus oděvu vezmu a přetáhnu si ho přes hlavu, abych skryla odhalená ňadra.

„Nechtěl jsem tě přivést do rozpaků.“

„Vím. Jdeme.“ Nechci se o tom bavit, moje myšlenky se teď ubírají docela jiným směrem, než je stud. Potřebuju vědět, že jsou moji blízcí v pořádku.

Oba se rozběhneme k palouku.

Ticho.

Myslím, že nikdy nezapomenu na to všeobjímající výhružné ticho, které nás mělo varovat už cestou sem, že je něco strašlivě špatně. Že jdeme příliš pozdě.

„Všichni jsou mrtví,“ konstatuje prostě Perun, když namátkou zvedá a zase pokládá zkrvavená těla bytostí do trávy. Trávy, která mlaská, hoduje a jásá. Udělá se mi z toho zle. Sotva se stačím sklonit trochu stranou, abych nezvracela na ostatky stvoření, která se mnou přišla oslavit dospělost. V očích mě pálí slzy a hrud' mi svírá vina.

„Nevidím Svaroga, Mokoš ani tvoje sestry.“

Napřímím se a opatrně se rozhlédnu po bezvládných tělech. Bojím se stočit zrak k místu, kde obvykle sedával otec s matkou, ale pokud je Perun nenašel... Možná existuje naděje, že žijí.

„Tohle není práce Kostěje,“ oznámí a mezi obočím má hlubokou rýhu, když si prohlíží řezné rány na těle divoké víly. Potom se skloní k rusalce, přejíždí jí očima po krvavých

šrámech, natahuje k nim dlaň a lehce, zkoumavě po nich přejíždí prsty. Vstane, rozhlédne se kolem sebe, popojde a přidřepe si k hromádce těl smrtelníků bez hlavy. Fascinovaně si prohlíží jejich zranění, jako by z nich mohl vyčíst, kdo jim rány zasadil. „Někoho musel vzít z podsvětí s sebou.“

„Jak to mohl tvůj otec dopustit?“ vyčtu mu zoufale a otru si rukávem uslzenou tvář. „Tolik mrtvých. Měl přece jediný úkol. Copak je úplně neschopný?“

Perun zavrtí hlavou a pohrdavě se ušklíbne. „Co ty víš o tom, jak to chodí v Navu? S čím a s kým se musí Veles denně potýkat? Kolik síly ho to stojí? Jsi jenom hloupá malá holka, co vyrostla ve světě tak bezpečném, že se nebála běžet z oslavy narozenin přímo k bráně pekla, protože na příšery nevěří.“

Otevřu naprázdno pusy, chci něco namítnout. Něco zatraceně chytrého, čím bych ho uzemnila, ale na nic nemůžu přijít. Má pravdu. Jsem... totiž *byla* jsem jenom hloupá malá holka. Vystrčím bradu, napřímím se, potáhnu nosem a kývnu. „Nevěřila.“

„Cože?“

„Minulý čas. Nevěřila jsem na příšery, ale teď už věřím.“

„Věřit a vědět není totéž. Za to druhé se draze platí, jak vidíš.“

„Jsi vždycky tak nesnesitelný?“

„Vždycky, když potřebuju rozptýlit dívku.“

„Nepotřebuju rozptýlit.“

„Vážně? Co tvůj žaludek?“

Zarazím se. Nevolnost je pryč. Dostal mě. Zlostně vydechnu nosem a krátce zatnu zuby, než znovu promluví. „Jestli to nebyl Kostěj, tak kdo? S kýmkoli jiným by si můj otec přece poradil. Nedovolil by mu to.“

„Možná je tvůj tatík stejně neschopný jako můj,“ neodpustí si rýpnutí.

Rozpráhnu se a chci ho uhodit, ale včas mou ruku zachytí a bolestivě mi sevře zápěstí, abych se mu nemohla vymanit. Pokusím se ho uhodit druhou rukou, ale opakuje se to stejné.

Naše oči se střetnou v tichém souboji, který nemůžu vyhrát, protože pokud za tuhle spoušť někdo nese vinu, jsem to já. A on to ví. Roztřesou se mi rty a na tvářích ucítím vlhkost. Slzy. Brečím přesně jako malá holka, kterou mě nazval. Zrazuje mě vlastní emoce. Jeho pohled zjihne, uvolní sevření svých dlaní a nechá moje ruce klesnout k bokům. Skloní oči k zemi, dlouze vydechne a než se na mě znovu podívá, prohrábne si vlasy.

„Netvrdím, že Kostěj nebyl tady, jen, že nemá osobně na svědomí všechny ty mrtvé kolem. Tamhleten,“ ukáže na rudozelenou kaši. Těžko říct, jestli šlo o rusalku, vodníka nebo obojí. „Ten, ta nebo oni, vypadá to, jako by to roztrhal pes.“

„Pes?“

„Nebo medvěd. Hodně vztekly medvědy. Možná nějaký krsník. A tohle,“ stoupne si k celistvému lidskému tělu. Vypadá skoro neporušené. Perun se skloní, chytne smrtelníka za hlavu a natočí ho ke mně tak, abych viděla na jeho krk. Nic než dvě červené tečky s namodralým okrajem. „To je práce upíra.“

Souhlasně přikývnu a odvracím pohled k nebi, protože se na ty mrtvé nemůžu dívat, natož je tak studovat jako on.

„Vypadá to, jako hostina pro podsvětníky.“

„Cože?“ vyjeknu.

„Kostěj tam strávil jen několik měsíců, ale ti ostatní... Máš vůbec představu, jak dlouho v Navu hladověli?“

Zavrtím hlavou a sklopím oči k palcům u nohou. Zírám na třpytivé kamínky na svých botách a přemýšlím, jak zbytečná to byla marnivost. Přesně ten druh marnivosti, za níž se skrývá temnota a zmar. Ještě ráno jsem neviděla nic než vlastní odraz a teď vidím jen zkázu a smrt. Nikdo z nich by tady dnes nebyl, nebýt mě. Přišli sem oslavit *moje* zasvěcení. A já pak dovolila, aby se jim stalo tohle.

„Ty si myslíš, že je sem Kostěj dovedl, aby je nakrmil?“ ujišťuju se, že ho chápu správně.

„Možná. Byla to příležitost, která se zas až tak často nepakuje, a všichni ti, co odešli, když jsi dostala svou věštbu...“

„To oni mu pomohli? Že ano?“

„Kdo jiný?“

Jistě že ano. Bylo od nás všech lehkomyšlné se domnívat, že něco takového zůstane bez odezvy.

„A moje rodina? Kde jsou? Proč ty bestie nezastavili?“

Perun těžce vzdychne a pár vteřin si mě zkoumavě prohlíží, než dojde až ke mně a nadzvedne mi ukazováčkem bradu tak, aby se mi díval přímo do očí. „Mokoš se přece už nemohla bránit. S jarní rovnodenností ti odevzdala veškerou moc, kterou v tomhle ročním období má. Copak jsi zapomněla?“

Zapomněla. Matka už po dnešku vládne jen podzimu. Což se změnilo hned, jak předá moc zatím nenarozené Jeseň, kterou nosí pod srdcem. To proto na mě Kostěj se svou mocí nemohl jinak než skrze moje podvědomí, odkud jsem ho vypudila. Jsem tak hloupá. Jediný, kdo je mohl zachránit, jsem byla já. A nechala jsem ho utéct. Jen tak. Bez boje.

„Musíme je najít,“ špitnu.

„Budou na Nejvyšší Dvoraně, kde jinde. Kostěj chtěl vždycy jedině.“

„Mou matku.“

„Kdepak. Chtěl být nejvyšším bohem. Mokoš mu k tomu měla jenom dopomoci.“

„Ale jak můžu někoho takového porazit? Nestačil na něj ani otec a já svou moc ještě zdaleka neovládám.“ Jak mu můžu zabránit, aby ublížil rodičům a sestrám? Zvláště, pokud náš osud opravdu propojil a já zemřu s ním? Otevřu pusu, abych Perunovi o mém čerstvém prokletí pověděla, ale pak ztratím odvalu a ze rtů mi splyne jen další tichý vzlyk.

Perun vážně pokývá hlavou. „Jestli jsou pořád živí, vím jenom o jediné bytosti, která nám může pomoci.“

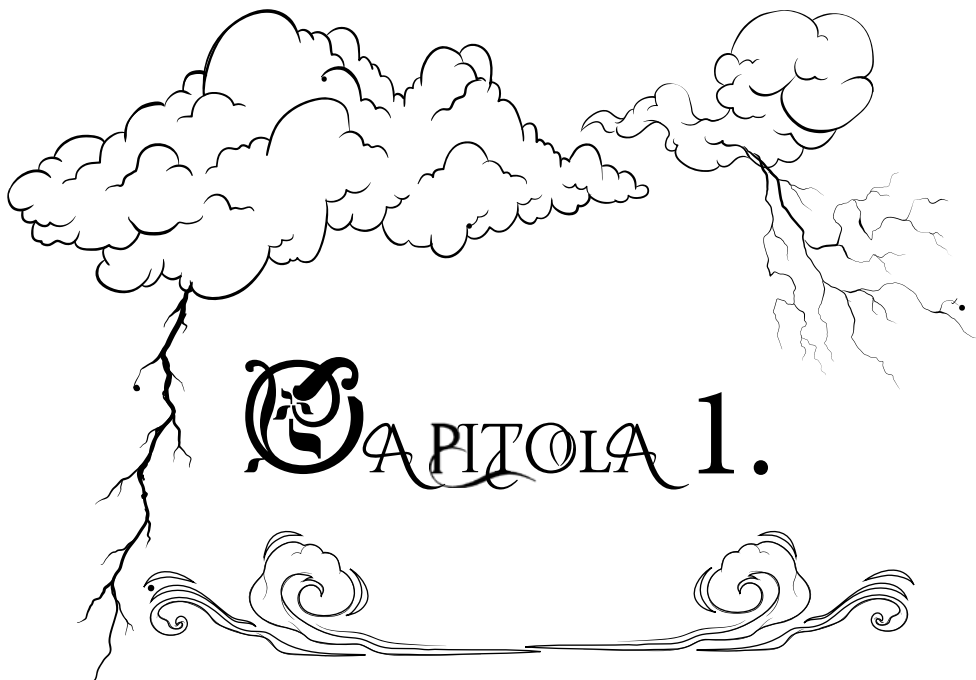
Tázavě se na něj zadívám. „Kdo?“

„Můj otec přece.“

„Vždyť právě Velesovi Kostěj utekl.“

„Právě. A jak ho znám, tak o to víc ho bude chtít dostat zpátky pod zámek.“

Myslela jsem, že bude mnohem snazší respektovat Nikolajovo rozhodnutí držet si odstup. Ale bolí to. Tak strašně moc mě píchne u srdce pokaždé, když se odtáhne, aby se vyhnul mému doteku, až skoro přestávám dýchat. Už se nemůžu dočkat, až dorazíme do cíle a naše cesty se rozejdou. Poslední den a půl byl prosycený trapností a rozpaky. Snad ať je raději na druhé straně světa než tak blízko a nedostupný. Každý krok v jeho přítomnosti je najednou příšerně únavný a každá vteřina delší než ta předchozí.

Mé srdce rozhodnutí respektovat jeho žádost, abychom se rozešli, odmítá. Bouří se proti tomu a láme se na kousky. Rozum a hrdost mě však nutí vydržet. A přesto se v duchu pořád dohaduju a sbírám argumenty k tomu, proč bychom měli podlehnout té prokleté přitažlivosti, která nás pojí. Citu, co nás podivně oslabuje, když jsme rozdělení, a posiluje, pokud jsme spolu. Nenávidím tu emoci, protože mi nedovolí přemýšlet o jiných, mnohem důležitějších věcech. Ochromuje mi mozek, a to mě dohání k šílenství.

„Co je to?“ zeptám se, když zleva těsně mímíme zbytky kamených zdí. Kdysi tu určitě něco stávalo. Možná stodola nebo dům.

„Hrad Valdek. Nebo spíš to, co z něj zbylo. Tohle místo mělo vždycky dobrou strategickou polohu. Tady,“ ukáže na starou vojenskou základnu na opačné straně cesty, která byla až do teď schovaná za mohutnými kmeny stromů. „To je konec naší cesty.“

Málem nahlas zasténám úlevou. A zároveň je mi do pláče z toho, že se rozejdeme. Člověk ve mně očekává, že ho zbavím trápení a bolesti, a bohyně ve mně se s mou slabostí odmítá smířit.

„Není to trochu moc nápadné?“ podívím se nahlas, když po jeho vzoru přeskočím starou závoru a následuji ho k hlavnímu vchodu. Budova se zrezlou plechovou střechou vypadá zchátralá, ale ne opuštěná. Bezpečnostní složky SEF by musely být absolutně neschopné, kdyby tady aspoň jednou do měsíce neprováděly kontrolu.

„A v tom je to kouzlo,“ ušklíbne se Nikolaj, když rytmicky zaklepe na dveře.

Špehýrka se otevře a muž za nimi nahlas vyštěkne. „Nikoho nečekáme! Kdo jsi?“

„Ztracený syn,“ odpoví tiše můj průvodce a nervózně se po mě ohlédne, když se špehýrka zavře. Z vnitřku se ozve šramot. Pak je dlouho naprosté ticho. Nekonečně dlouho.

„Je něco v nepořádku?“ znejistím.

„Doufám, že ne. Ale nějakou dobu jsem tady nebyl, jak víš. Heslo už nemusí být aktuální a když jsme cestou nakonec nestavili u žádného ze spojenců, nemohl jsem ho ani ověřit.“

„Cože?“ zeptám se vyplašeně a rozhlížím se kolem, abych zhodnotila možnosti úniku pro případ, že by na nás vojáci odboje zaútočili. Ale ani po několika minutách se nic neděje, jen je zpoza dveří slyšet nepřijemné skřípění a bouchání.

„A co když to heslo vážně nebylo správné?“ zajímá mě. „Co budeme dělat potom?“ V duchu už si představuji, jak se s Nikolajem hladoví a zmrzlí plížíme lesem, dokud nenarazíme na nějaký

jeho spolehlivý kontakt. Když nic jiného, budeme spolu. Což je myšlenka, kterou okamžitě zapudím, protože rozum mi okamžitě napoví, že je zcela irrelevantní s ohledem na situaci.

„Ale bylo správné,“ ujistí mě.

„Tak proč nikdo neotvívá?“

Nikolaj roztáhne ústa v zářivém úsměvu a v tentýž okamžik se betonové desky pod schody, na nichž stojíme, rozestoupí. Z otvoru v zemi vyjde Stella Nosková, oblečená do černé kombinézy, následována Astrid, která se na Nikolaje nápadně sladce usmívá. Copak oni se znají? Odkud? A co tady vůbec dělá?

„Nikdo neotvívá, protože jsme si dávali načas, abychom vás mohli patričně uvítat,“ zvolá Stella teatrálně a v těžkých botách po kolena pomalu dojde až ke mně. Totéž se bohužel nedá říct o Astrid. Ta se doslova vrhne s roztaženou náručí na Nikolaje. Div ho neporazí, když ho konečně sevře ve štíhlých pažích.

„Co ta tady dělá?“ procedím mezi zuby.

Stella pokrčí rameny. „Astrid se tu narodila.“

„Cože?“ unikne mi ze rtů a pořád ještě nedokážu odtrhnout pohled od toho, jak se ta mrcha plazí po Nikolajovi. Ten se po mně sotva na vteřinu váhavě ohlédně, než jí objetí oplatí. Takže mají společnou minulost? A proč vlastně ne? uvědomím si vzápětí. Nikdy přece netvrdil, že žil v celibátu.

„I když na to nevypadá, je trochu starší než ty a v Belvederu byla vlastně kvůli tvojí sestře. Nedovedeš si představit, jak bylo těžké dostat Astrid nenápadně mezi Elitu. Skoro stejně tak těžké, jako dotlačit tam tebe,“ prohodí pyšně Stella a tlačí mě po schodech dolů do podzemí. Ti dva jdou před námi, drží se za ruce a ona Nikolajovi cosi šeptá do ucha. Vaří se ve mně krev. Nejraději bych ji z těch schodů strčila. Teprve, když se za námi tajný vchod zavře a jediným zdrojem světla zůstanou bílé zářivky, dojde mi úplný význam Stellingových slov.

„Jak to myslíte, dotlačit tam mě?“ zeptám se.

Astrid s Nikolajem odchází zavěšení jeden do druhého kamsi do nitra základny, opačným směrem, než jdeme my. Neunikne mi, že zatímco ona mu cosi vytrvale vykládá, on se pořád ohlíží

po mně, dokud nezmizí za nejbližším rohem bílé stěny. Já se tak aspoň konečně můžu soustředit na to, co říká Stella.

„Dělala jsi všechno proto, aby se z tebe stala bezvýznamná vědatorka. Byla jsi příliš chytrá, příliš ošklivá, příliš tlustá, prostě příliš *ty*. Musela jsem zfalšovat dvakrát víc dokumentů než v případě Astrid. Každý, kdo viděl na fotce její krásnou tvářičku, nepochyboval o tom, že mezi Elitu patří. S Madeleine to bylo obdobné, ale v tvém případě bych za ten výkon zasloužila státní vyznamenání.“

„S Madeleine?“ vyhrknu překvapeně.

Stella se usměje. Právě jsme došly do prostorné místnosti s kulatým stolem, v jehož středu stojí tác plný obložených chlebů a konvice s čajem. Vůně citronu, medu a šunky mě zašimrá v nose. Mám příšerný hlad. Bez vyzvání se na jídlo vrhnu a jeden chleba zhltnu.

„Ano, Madeleine. Jediná Ambra mi ušetřila práci, ale o to víc mě zaměstnává teď. A se mnou i celý odboj včetně své *nimfai*. S tebou bude její nalezení o moc snazší.“

Nimfai? Ztěžka polknu poslední sousto chleba a důkladněji si Stellu prohlédnu. Až na vlasy, stažené do ohonu, a černý oděv se zdá být na první pohled stejná, jako když jsem ji viděla naposledy. A přece cítím, že teď je něco jinak. Téměř tu ženu neznám, přesto jí od první chvíle bezmezně věřím. Proč? A co vede ji k tomu, aby investovala tolik času tomu mi pomoci? A odkud ví, co je Ambra ve skutečnosti zač? Nevěřicně zavrtím hlavou.

„Vy... Ty... Ty jsi moje *nimfai*?“ zašeptám sotva srozumitelně.

Stella dlouze vydechne a přikývne. „Má paní?“

Bez dechu odtáhnou jednu ze židlí, stojících kolem stolu, a spíš na ni spadnu než dosednu.

Stella mě jemně pohladí po zacuchaných vlasech. „Nemohla jsem ti prozradit kdo jsi, nevěřila bys mi. Ale teď vidím, že tvoje oči jsou jasné a zářivé jako jaspisy. Takže jsi konečně procitla a já ti můžu sloužit bez zastírání.“

„Madeilene je tady taky?“ zajímá mě. Pokud je Ambra Morana, tak Madeleine musí být Živa. Nemůžu se dočkat, až ji zase

